

ஸ்ரீ

கர்ப்பாயண சுந்தரகாண்டத்தின்
உபகாட்டுபடலச் செய்யுள்களின்
உள்ளுறையுரையான

தீர்ப்புதானம்.

இது

145/16

ஏரை வக்கீல்

சீசனையங்காரால்

.. எதப்பெற்று

புறாநாதரிடமிருந்து கழுத்திராசாயிற
பதிப்புகம்பெற்றது.

1915.

— 050 —

பு. க. கயிலரசம்ணியலூர்,
B A

அவர்களின்

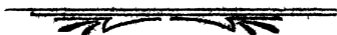
அன்மபம்

— 050 —

ஸ்ரீ

கம்பராமாயண சுந்தரகாண்டத்தின்
உருக்காட்டுபடலச் செய்யுள்களின்
உள்ளுறையுரையான

திருமந்திரப்ரதானம்.

இது

மதுரை வக்கீல்,
எம். எஸ். சேஷையங்காரால்
எழுதப்பெற்ற

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமுத்திரர் இலயீர்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர்
திரு. நாராஜிணையங்காரியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

உலகியல் வழக்கு முள்ளுறைப் பொருளு
மிலகிய காவிய மெவற்றினு மேற்றம்
பெற்றவான் மீகம் பெரிதுந் தழுவிய
சொற்றொடர் கம்ப சூத்திரத் தொகுதியுட்
சந்தர காண்டஞ் சுடர்க்கணை யாழி
தந்ததை யழகுறச் சாற்றிய காதையின்
ஆரியன் சீடனுக் கருமறை யுரைத்தவச்
சீரிய வுட்பொருள் தெள்ளிதிற் மெரிந்து
விரித்துரை யெழுதி விளங்குற வச்சிற்
பொறித்துல குண்ணப் புதுவிருந் தளித்தான்
மறையெனுந் தென்கலை வடகலை யிரண்டின்
குறையறு முடிவுங் குருமுக முணர்ந்தோன்
வாக்கியல் *நியாய வாதி†சே ஷாக்கியன்;
ஆக்கிய ‡வியாக்கியை யருமைமிக் கதுவே.

* நியாயவாதி - வக்கீல்.

† சேஷாக்கியன் - சேஷனென்னு நாமதேயமுடையோன்.

‡ வியாக்கியை - வியாக்கியானம்.

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
அக்ராஸநாதிபதியும், மதுரைக்காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதரும் ஆகிய

ம. கோபாலகிருஷ்ணையர் இயற்றியது.

நக்காட்டுந் தமிழ்க்கம்ப ராமாய ணக்கதையுள்

மருவி ஒங்கும்

நக்காட்டு படல”த்தின் உபதேசப் பொருளையெலாம்

உலகோர் யாரும்

நக்காட்டும் கன்மவினை கடிந்தொதுக்கக் கனிந்துரைத்

கற்றோர் போற்றும்

[தான்

நக்காட்டு நீதிவலான் சேடஸ்எனில், அதன்பெருமை

செப்பற் பாற்றோ’.

மு க வு ரை .

தவசிரேஷ்டரான வான்மீகமுனிவர் அருளிய இராமாயணம், வைதிகமார்க்கம்பரவிய நாடுகளிலெல்லாம், ஒப்புயர்வற்றகாவியமாகவும், சிறந்த பாராயணகிரந்தமாகவும், இம்மை மறுமைப்பயனளிக்கும் விசேஷ முடையதாகவும், வேதியர்களால் நித்தியமாக ஜபிக்கப்பெற்ற காயத்திரீமஹாமந்திரத்தின் தாசுபரியகொப்பமான இதிறாஸமாகவும் யாவராலும் பாராட்டப்படுவதுடன், மோக்ஷோடாயமான பிரபத்திதர்மத்தை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கும் ஸூலாகவும் பூர்வீகவணவர்களால் கொண்டாடப்பெறும் என்பது யாரும் நன்கறிந்ததே. அத்தகைய வான்மீகத்தைத் தழுவி கம்பராமாயணச்செய்யுள்களும் அவ்விதமான கருத்தமைதிகொண்டிருக்கவேண்டுமென்பது,

“செவ்வியமதுரஞ்சேர்ந்தநறபொருளிற் சீரியகூரிய
சொல் வெளவியகவி.” என்றும்,

யினுக்கணியாய் ஆன்றபொருள் தந்துபுலத்திற்றுகி
யகத்துறைகள் தாங்கியைந்திணைநெறியளாவிச்
புறத்தெளிந்துதண்ணென்றொழுக்கமுந்தழுவிச்சான்
ர் கவியெனக்கிடந்த.....” என்றும்,

பர்கூறும் உத்தமகவிலகூணங்களைக் கவனிக்கு
-த்தும்,

றந்தலைநிறுத்திவேதம்அருள்சுரந்தறைந்தநீதித்
ந்தெரிந்துலகம்பூணச்செந்நெறிசெலுத்தித்தீயோர்
ந்துகறுறித்தக்கோரிடர் துடைத்தேகவீண்டுப்
ந்தனன்றன்பொற்பாதமேத்துவார்பிறப்பறுப்பான்”

ன்று இராமாவதாரத்து ரஹஸ்யத்தை வெளி
ட்டதைச் சற்று நோக்குமிடத்தும், கம்பர்
ச்சகர்வார்த்தியென்பதை நினைக்குமிடத்தும்
ப்படும்.

எம்பெருமான் சர்வசந்தன் என்பதைப் பால
ண்டத்திலும், பக்தரகூண தீக்ஷிதன் என்பதை
யோக்யாகாண்டத்திலும், பாகவத பரதந்திரன்

என்பதை ஆரண்யகாண்டத்திலும், ஆசாணாகதிதர்மம் அபயப்பிரதானவைபவ மிவற்றையுத்தகாண்டத்திலும், ஏனையதர்மங்களை மற்றஇடங்களிலும் கம்பர் வெளியிட்டிருப்பதைப் பரக்கப்பார்க்கலாம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் அனுமப்பிடலத்துள், “மாற்றமஃதுரைத்தலோமம்” “இல்லாதவுலகத் தெங்கும்”, என்னும் செய்யுள்களாலும் “அஞ்சனைக்கொருசிறுவன்” என்று தொடங்கி, “துன்பினைத்துடைத்துமாயத்தொல்லினை” என்னுமளவான செய்யுள்களாலும் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யலக்ஷணமான சாஸ்திரார்த்த தத்துவஞானமும், சதாசாரசீலமும் பரத்வரிச்சயமு முடையனாய், இயல்பாகவே பராநுகூலபரனும் ஸ்வப்ரயோஜனத்தில் விருப்பமில்லாதவனுமாயிருப்பானொருவன், “மஞ்செனத்திரண்டகோலமேனியி” என எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாரே அவனனுக்கிரகத்தா ல்லோகத்தாரை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யும் சதாசாரியனாவனென்பது “மாணியாம்படிவமன்று” என்னுஞ்செய்யுளாற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான சதாசார்யனைச் சிஷ்யயாத்திரை யிற் பிரளிர்த்திப்பித்து, சம்சாரதுக்கத்திலகப் பட்டுமலுமவரை உடைமையென்னும் மமகார நிளிர்த்திகண் டுஜீவிவழிக்கும்படி எம்பெருமான் றிருவுள்ளம்பற்றுவன் என்பதை, “அணிகலக்குறியினாலே, வென்றியானடியன்றனை வேறுகொண்டிருந்துகூறிக், தென்றிசைச்சேறியென்றானவனருள்சிகைவதாமோ” என்னும் சுந்தரகாண்டச் செய்யுளாலும் தெளியலாம்.

இராமாவதார ாஹஸ்யத்தை ஹனுமான் வாக்கால், இராவணனுக்கு அறிவுறுத்தியிருப்பதையும்,

“அன்னவர்க்கடிமைசெய்வேன்நாமமுமனுமென்பேன்” என்று ஹனுமான்வாக்கால்காட்டும் ஆண்டானடிமைத்திறனையும் கருதுமிடத்து, ஹனுமானை ஈசனருள்பெற்று உலகத்தார்க்கு உறுதியபயக்கும் உண்மைப்பொருளை உபதேசிக்கும் நல்லாசிரியனாகவும், பரமபதியின்பிரிவாற்றாமல் துன்புறும் சிகைக்குப்

பதியின் அருட்கீர்னத்தைக்காட்டி, துயிர்நீக்கி, பதியையடைய வேறுதவாயிருந்த திருவாய்மியை, சேதனர்கள் சம்சரித்துக்கத்தினின்று கரையேறி எம்பெருமானையடைய வேறுதவான திருமந்திர மாகவும் உய்த்துணரவைத்துக்கூப்பர் சுந்தரகாண்டத்தில் ஆசார்யதர்மத்தையும் திருமந்திரமேம் பாட்டையும் வெளியிட்டிருப்பது நன்கு தெளியத்தக்கது.

இவ்வரிய உண்மைகள், கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தபெரியோர்பாற் பொருள்கேட்பவர்கட்குத் தெளிவாய்விளங்குவனவேயன்றி, சாமானியமாய்க் கம்பராமாயணம்படிப்போர்க்கெல்லாம் விரிவாய்த் தெரிதல் பெரிதும் அரிது. சுந்தரகாடத்துள் இந் துண்ணியகருத்துக்களடங்கிய உருக்காட்டுபடலத்தில் 10 செய்யுள்களுக்கு ஏன் நண்பர் சேஷையங்காரவர்கள், உள்ளுறையை விரித்து உரைசெய்திருப்பது யாவருக்கும் பயன்படுமென்பதற்கைய மில்லை. மேலும், தமிழ் ஆதரவின்றி நிலைதளர்ந்

திருக்கும் இக்காலத்தில், ஆங்கிலம் கற்று, லௌ
கிக்விருத்தியில், இடையறாதமுயற்சியிலிருக்கும்,
இவர்களுக்குள்ள மிகுதியான வேலைகளுக்கிடையில்த
தமக்குக்கிடையிலும் சொற்ப அவகாசத்தில்,
மிக்க ஆராய்ச்சிசெய்து, ஆழ்ந்த கருத்தை எளி
தில் யாவருக்கும் புலப்படுமாறு தெளிவான
இனியநடையில் எழுதியிருப்பது, தமிழ்ச்சுவை
யறியும் அவாமிக்கார்க்கெல்லாம் ஆனந்தத்தை
விளைவிக்கத்தக்கதே.

இன்னும் இராமாயணத்தில் இதரபாகங்க
ளில், இதுபோற் காட்டத்தக்க விசேஷார்த்தங்
களையும், இவ்வாறு விரித்து எடுத்துக்காட்டி,
வெவ்வேறு பலநூல்களியற்றித் தமிழுலகத்திற்கு
மகிழ்வுட்டுமாறு விரும்புகின்றேன்.

மதுரை,
13—12—15. }

டி. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்,
காரியதரிசி,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

ஸ்ரீ முன்னுரை.

ஸ்ரீ வால்மீகராமாயணசந்தரகாண்டத்தின் ஆரம்பத்திலெடுத்துக்கொண்ட ஸ்வாபதேசார்த்தமான சேதனனுடையநிலை ஆசார்யகிருத்தியமென்னுமிரண்டுவிஷயங்களுக்குமிணங்கவேகம்பராமாயணசந்தரகாண்டத்துள்ளும் உருக்காட்டுபடலம் அறுபத்துமுன்றாவது “மீட்டுமுரை”யென்ற செய்யுண்முதல் எழுபத்திரண்டாவது “பாழியபணைத்தோள்” என்றசெய்யுன்றாகப் பத்துப்பாசுரங்களிலும் உள்ளுறைப்பொருள்தோன்றினமையாவவற்றையென்சிற்றநீவிற்கெட்டியமட்டில் ஒருவாறெழுதிச் செந்தமிழில் வெளியிட்டேன். அதனைக் கண்ணுற்ற சிவநண்பர்கள் புத்தகரூபமாகப் பதிப்பிக்கவேண்டுமென்றுவிரும்பியதற்கிணங்கி யிது பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இந்தவிஷயத்தில் இன்னும் பொருத்தமாயும் துட்பமாயுமுள்ளபொருள்களைப் பண்டிதர்

பலரும் ஆராய்ச்சிசெய்து விரித்து வெளியிட வேண்டுமென்பதும், இவைபோல் வேதாந்ததாத் பரியங்களை யுள்ளடக்கிக்கொண்டு, ஆங்காங்குத் தோன்றுஞ் செய்யுட்களையும் பண்டிதர்கள் ஆராய்ச்சிசெய்து அவற்றின் உட்பொருளை வெளியிடவேண்டுமென்பதும் எனது வேண்டுகோள்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகராயும் எனக்கு நண்பராயுமிருந்த ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைவர்களுடன் பழகுங்காலங்களிற் கம்பராமாயணச்செய்யுள்களுக்கு அவர்கள்சொல்லும் அருமையானபொருள்களைக் கேட்டதிலிருந்தே கம்பராமாயணத்தை ஊக்கத்துடன் படித்து வாரார்த்தங்களைக் கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற அவாவும் முயற்சியு மெனக் குண்டானமைபற்றி அவர்களின்ஸ்தாபகார்த்தமாகவே இதனை யவர்களுக் குரிமைசெய்திருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

எம். எஸ். சேஷையங்கார்.

ஸ்ரீ:

திருமந்தீர்ப்ரதானம்.

ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானால் வேதசாரங்கள் நன்குவிளங்கும்படி ரொய்கருளப்பெற்ற ஸ்ரீமந்தீரமாயணத்திலடங்கிய ஏழுக்காண்டங்களிற் சிறந்தது சுந்தரகாண்டமெனப்பெயர்பெற்றதென்று. அக்காண்ட மிப்பெயர்வகித்ததற்கு அநீநககாரணங்கள் கூறுவாருளர். அவைகளில் அதிகப்பொருத்தமுடையதும் மிகவும் சுலபமானதும் விசேஷமானது மொன்றுண்டு. அதாவது: இக்காண்டத்தில் ஜ்வாத்மவினுடையஸ்வரூபத்தையும், ஆசாரிய கிருத்தியத்தையும் மிகத் தெளிவாயும் அழகாயும் சித்தாந்தம் செய்திருப்பதால், சுந்தரகாண்டமெனப் பெயர்கிடைத்ததென்பதேயாம். அதற்கு

குணமாகவே ஸ்ரீமத்வால்மீகராமாயணத்திற் சுந்
தரகாண்டத்திற் பலவிடங்களிலும் விசேஷார்த்தம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முதல்ஸ்வோகமாகிய,

ததொராவணநீதாயா

ஸீதாயாஸூத்ருகஸூநம்

ஐயெஷவஹிநெநஷுஸ

வாரணாவசிதெவயி

என்பதற்கு, சாதாரணமாக 'மேலே கிஷ்கிந்தா
காண்டத்திற்கண்டபடி நிகழ்ந்தபிறகு, சத்துருவை
காசம்பண்ணத்தகுந்த ஹநுமான் இராவணனார்
பெயர்த்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட சீதையி னு
டைய இருப்பிடத்தைத் தேடுவதற்காக ஆகாய
மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க எண்ணங்கொண்டார்'
என்று பொழிப்புரை அமையும்.

ஆனாலும், முன்கூறியபடி ஜீவாத்மசொருப
சித்தாந்தபரமாகப் பெரியோர்களால் அதேஸ்வோ

கத்துக்குப் பின்வருமாறு விசேஷார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது: சேதனர்களை உய்யக் கொள்வதற்காகவே ஏற்படுத்தியமுத்திரையையும் ஆக்ஞையையும் பெற்றபிற்பாடு அக்ஞானமான பகைவனை வேரோடுவெல்லத்தக்க ஆசாரியன், (ஹனுமான்) பூர்வாசாரியர்களாலநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸத்ஸம்பிரதாயமார்க்கத்தில் நிலைத்தவராய், அவிவேகத்தால் தனக்கு ஸ்வாதீனம்பண்ணப்பட்ட சேதனனுடையஸம்ஸாரமண்டலத்தையும், பகைவந் ப்ராப்தியிலுண்டான எண்ணத்தையும், ஸாத்விக ஸம்பாஷணமுதலான அடையாளத்தையுந் தேட நினைத்தார் என்பதாம். மேற்கண்டவிதமாய் ஆரம்பஸ்வலோகமே இந்த விசேஷார்த்தத்தையடக்கிக் கொண்டிருக்குமாயின், பின் வால்மீகசுந்தரகாண்டத்தில் அநேக இடங்களில் இதையநுசரித்தே சேதனனுடையநிலை, ஆசாரியதருமபிவ்விரண்டும் விரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்றுபெரியோர்கள் சொல்வது வியக்கத்தக்கதன்று.

ஆனால், கம்பரா மாயணத்தனியன்களிலொன்
நிற் பின்வருமாறு காண்க்கோம்.

கழுந்தராயுன்கழல்பணியாதவர்நதிர்மணிமுடிமீதே
அழுந்தவாளிகள் தொடுசிலராகவையிநவகவிநாதன்
விழுந்தநாயிறதெழுவதன்முன்மறைவேதியருடனாராய்நீ
தெழுந்தநாயிறவிழுவதன்முன்கவிபாடினதெழுநூறே.

இதனுள் ‘மறைவேதியருடனாராய்ந்து’ என்
பதனாலேயே, கீர்வாணராமாயணத்தின்ஸாரத்
தைப் பிராம்மணைத்தமர்களுடன் தெரிந்தெடுத்
தாரென்பது நன்குவிளங்கும். தனிவரும்,

“தேவபாடையினிக்கதைசெய்தவர்
மூவரானவர்தம்முளுமுந்திய
நாவினாருரையின்படிநான் நமிழ்ப்
பாவினாவிதுணர்ச்சியபண்பரோ”.

என்பதனுள் வால்மீகி, வசிஷ்டர், போதாயனர்
இந்த மூன்றுமுனிவர்களுள்ளும் முதன்மையுள்ள
வால்மீகிமுனிவரதுசொற்களுக்கிணங்க (அல்லது

இம்முயற்சிகளிலும், ஆங்காங்குள்ள முக்கிய
 மானகிருதிகளையே (உலேமேற்கொண்டு) இக்காவி
 யத்தைச் செய்தருளினதாகக் கம்பரே வெளியிட்
 டிருக்கின்றனர். ஆதலால், கம்பராட்டாழ்வார்
 ஸ்ரீமத்பரமாயணத்தை, “....தமிழிலேதாலேநாட்டி
 ...பார்மேல், நம்புபாமாலையாலேநருக்கின்றமுத
 மீந்தான்” என்பதற்கணங்கச் செய்தருளினாரென்
 பதற்கு ஐயமில்லை. அப்படியாயின் வால்மீகராமா
 யண சுந்தரகாண்டத்தில் மேற்குறித்தபடி ஜீவாத்
 மாவின்சொரூபம் ஆசாரியதருமம் இவைகள்
 விளங்கப்பெறின், கம்பராமாயணசுந்தரகாண்டத்
 திலும், சிலசெய்யுள்களிலாவது இந்தத்த்வார்த்
 தங்கள் தெய்வப்புலவராகிய கம்பரால் அடக்கப்
 பட்டிருக்கவேண்டுமென்ற உறுதியானநம்பிக்கை
 யுடன் ஆராய்ந்துபார்த்ததிற்பின் எடுத்தெழுதப்
 பெறும் சிலபாட்டுக்களில் விசேஷார்த்தங்கள்
 காணப்படுதலால் அவைகளை விரித்தெழுதத்துணிந்
 தேன்.

சுந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம், பாட்டு-63.

மீட்டுமுரைவேண்டுவனவில்லையெனமெய்ப்பேர்
 தீட்டியதுதீட்டரியசெய்கையதுசெவ்வே
 தீட்டிதெனநேர்ந்தனனெனாநெடியகையாற்
 காட்டினனொராழியதுவாணுதலிகண்டாள்.

(இ - ள்) மீட்டுமுரை - முன்னமே, பகவா
 னுடையசொரூபத்தையும், செளலப்பியத்தையும்
 காருண்யத்தையும், சேதனனுக்கும் பகவானுக்கு
 முள்ளசம்பந்தத்தையும், சேதனனுடையபூர்வவா
 சனையையும், ஆசாரியன் (ஹனுமான்) எடுத்துச்
 சொன்னபின் மற்றும்சொல்லவேண்டியவிஷயம்,
 வேண்டுவனவில்லை—இனிமேல், சேதனனால்கேட்
 கப்பெறுவதும், ஆத்மா உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்
 துள்ள அவசியமானதுமான உபாயம் வேறுயா
 தொன்றுமில்லை. என—என்று, (இவ்விதமாகச்
 சொல்லி.) மெய்ப்பேர்தீட்டியது—நாராயண என்
 னும் பெயரும் உயிருமான திருநாமத்துடன் ஒம்
 கமோ என்ற உடலாகிய (மெய்யாகிய) எழுத்துக்
 களைச்சேர்த்துச்செய்த திவ்யமங்களகரமான அஷ்

டாக்ஷரம் என்ற திருமந்திரமொன்றுண்டு. தீட்டரியசெய்கையது—அந்தத்திருமந்திரமானது எழுதவரிது, எழுதற்பாலதன்று, எழுதாக்கிளவி,(வேதவாக்கியம்) அதை எழுதமுடியாது, எழுதுதற்கடங்காது, எழுதிக்கற்றுக்கொள்வதிற்பயனில்லை, அது உபதேசமந்திரம், உபதேசக்கிரமத்தாலடையத்தக்கதேயொழிய வேறல்ல. (ஆகையால்)செவ்வே—நேராக (முறைப்படி) அதாவது குருபரம்பராபூர்வமாக, அல்லது உபதேசவிதிப்படி. நீட்டிதென—நீ சேதனனுக்கு இந்த அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தை உபதேசம்பண்ணு என்றுசொல்லி. நேர்த்தனன்—எனக்குப் பகவான்கொடுத்தார், அதாவது ஆஞ்ஞாபித்தார். எனா—என்று உபதேசம்பண்ணக்கூடுதி. நெடியகையால்-- விசேஷ அர்த்தபுஷ்டியுள்ளதும், ‘ஞானவித்தகந்தரித்தசெங்கை’ என்பதற்கிணங்க ஞானக்குறியுமாகய சின்முத்திரையினால். காட்டினனொராழி-தனதுதிருக்கையை வட்டவடிவாய்ச் சின்முத்திராபமாகவைத்துக்கொண்டு, பகவதாஞ்ஞாபமானவேதவாக்கிய

மாயும், மிகவும் ஆழ்ந்தபொருள்களையுடையதாயு
 மிருப்பதால் ஆழியென்று சொல்லத்தக்கதாயுள்ள
 திருவஷ்டாக்கூரமந்திரத்தை, அநுமானாகியவாசாரி
 யன் சீலையாகியசேதனனுக்குப் பேசினார். அது
 வாணுதலிகண்டாள்—சேதனனும் உபதேசம்
 பெற்றபின் அந்தத்திருமந்திரத்தின்பெருமையை
 அறிந்தான். அதனால்கமசிழ்ந்தான். அகத்தி
 னமுக முகத்தில்தெரியுமாதலால் ஆத்மாவடைந்த
 ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்திக்காட்டிய முகமலர்ச்
 சிகொண்டு, வாணுதலிகண்டாள் எனக்கூறப்பட்
 டது. இன்னும், திருமந்திரோபதேசத்துக்குரிய
 வைஷ்ணவசின்னமான ஊர்த்துவபுண்டரமணிந்த
 நெற்றியும் பகவத்பாரதந்திரியமுமுடைய சேதன
 னென்பது தோன்ற வாணுதலியென்றாரென்பதும்
 பொருந்தும்.

எனவே, அனுமான் சீதைக்கு ஸ்ரீராமனது
 கணையாழியைக்கொடுத்தார் என்பது இச்செய்யு
 ளுக்குச் சாமானியக்கருத்தாயிருப்பினும், விசே

ஷார்த்தமாக, அறுமானுகிய ஆசாரியன் ராக்ஷஸ மண்டலமாகிற சம்ஸாரபந்தத்தால் நலிவடையா நின்ற சீதையாகியசேதனனுக்குத் திருவாழியாகிய திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வேதவிதிப்பாடி. பிரஸா தித்தார் என்பதையும் இச்செய்யுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

சந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுபடலம்-செய்-64.

இறந்தனர்பிறந்தபயனெய்தினர்கொலென்கோ
மறந்தனர்நிந்துணர்வுவந்தனர்கொலென்கோ
குறந்தவயிர்வந்திடைசொடர்ந்ததுகொலென்கோ
திறந்தெரிவதென்னைகொலிநன்னுதவிசெய்கை.

“அது வா னு த வி க ண் ட ா ள்” என்று சொன்னபின் அந்தச்சேதனனுக்குண்டான பரவசத்தைவெளிப்படுத்தவிரும்பிப் பின்வரும் இரண்டுசெய்யுள்களின்மூலம் பலவிததிருஷ்டாதங்களுடன் உபபாதிக்கிறார்.

(இதுவும் உபதேசாநந்தரம்.) இந்நன்னுதவி செய்கை-இந்தத்திவ்விய முகமலர்ச்சியையுடைய சேதனனுக்கு ஜாயமானகடாக்ஷத்தாலுண்டான ஆனந்தானுபவத்தை; (எவ்வனுபவத்துக்கீடாகச் சொல்லுதல் கூடுமென்று ஆராய்ந்தால்) இறந்தனர் - ஜீவாத்மா சம்சாரபந்தத்திலகப்பட்டு இத்திரியங்களாற்கட்டுண்டு பூர்வஞானமே மேலிடாது அஞ்ஞானமான அந்தகாரத்திலகப்பட்டுமூன்று ஜென்மமெடுத்தும் ஜென்மசாபல்யமானகிருத்தியங்கள் யாதொன்றுஞ்செய்யாமல், திருவடிகளை அடையவேண்டியகருமங்களிருந்தும் விலகி ஜீவப்பிரேதம்போலிருக்கும் பயனற்ற ஆத்மகோடிகள்; பிறந்தபயனெய்தினர் கொலென்கோ - திடீரென்று பகவத்ஜாயமான கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே உலகிற் பிறந்து அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தங்களை அடைந்தால் அந்த ஜீவர்களுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமுண்டாகுமோ அவ்வளவுசந்தோஷம் உண்டாயிற்றென்று சொல்லலாமோ; (அல்லது) அறிந்து - சத்சம்பிரதாய

மார்க்கத்தையனுஷ்டித்துவந்து, பகவத்சரணா
 விந்தங்களிலீடுபட்டிருந்துவந்து; (இப்பால்)
 மறந்தனர் - ஜென்மாந்தரவாசனையையும், பகவா
 னுடைய சரணாவிந்தங்களின்வைபவத்தையும்
 ஒருகாலவிசேஷத்தில் மாயையினால் அடியோடு
 மறந்திருந்த ஒருஜ்வன்; உணர்வுவந்தனர்கொ
 லென்கோ - மறுபடியும் குருமுகமாகப் பூர்
 வாநுஷ்டானத்தையும் தன்நிலைமையையும் திகி
 ரென்றறிந்து உஜ்ஜீவுக்கும்படியான ஒருஜேது
 நேர்ந்தால் அப்போது என்ன குதூகல முண்டா
 குமோ அதற்குச்சமமாகச்சொல்லலாமோ ;
 (அல்லது) துறந்த உயிர்-போன பிராணன்; வந்து
 இடைதொடர்ந்ததுகொலென்கோ - மறுபடியும்
 உடலுட்புகுந்து உடலும் உயிரும் கூடிற்றென்
 றால் எவ்வளவு ஆனந்தமுண்டோ அவ்வளவு
 ஆனந்தத்தை இந்தச்சேதனன் அடைந்தா
 றென்றுதான்சொல்லலாமோ, (செய்கை)
 திறந்தெரிவது என்னென்கொல் - அந்த

ஆத்மானந்தத்தின் அளவையும் பெருமையையும்
வன்மையையும் என்னவென்றெடுத்துரைப்பது.

சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுபடலம். செய்-65.

இழந்தமணிபுற்றரவெதிர்த்தெனலானாள்
பழந்தனமிழந்தனபடைத்தவரையொத்தாள்
குழந்தையையுயிர்த்தமலடிக்குவமைகொண்டாள்
உழந்துவிழிபெற்றதொருயிர்ப்பொறையுமொத்தாள்.

(தவிரவும்,) புற்றாவு - இந்தச் சம்சாரமண்
டலத்தில் ஜீவாத்மா; இழந்தமணி - (தான் அயர்
வுற்றிருந்தபோது, அதாவது தான் மாயாபிழை
மயக்குற்று மெய்ம்மறந்து புத்திஸ்திரயில்லாமற்
சஞ்சலமடைந்திருந்தகாலத்தில்) தன்னைவிட்ட
கன்ற உயர்ந்த ரத்னசமானமான அழக்கற்ற
நல்லறிவை; எதிர்த்தெனலானாள் - மறுபடியும்
அடைந்தால், அங்கச்சேதனனுக்கு அப்போதுண்
டாகும் களிப்பை ஓக்கும்; (அல்லது) இழந்தன
தானே தன்னுடைய கர்மானுஷ்டானங்களினால்

லும், அளிவேகத்தினாலும், சுயேச்சையினாலான கிருத்தியங்களினாலும் இழந்தமோக்ஷத்தை; பழந்தனம் - பிகப்பழவையையும் அநாதியூர்வகமாயும் அநாதிகாலங்களாகத் தன்னைக்காட்பாற்றுவதற்கு ஹேதுவாயுமுள்ள ஒருசாரமான மூலமந்திரமானதும், பூமியிலுள்ள மீனோதங்களையும் சுவர்க்க போகங்களையும் முக்தியையும் சாதித்துக்கொள்வதற்கு ஆதாரமானதுமான ஒப்பற்றபொருளை; படைத்தவரை யொத்தாள் - மீண்டும் புதையல்கண்டெடுத்தாற்போல் அதிகளியப்புடன் புதிதாகக் கூட்டினதுபோலடைந்தால் அப்போது சேதனனுக்குண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகுமென்று சொல்லற்பாலதாம்; (அல்லது) குழந்தையை - தென்புலத்தாதைத் தான் பருவகாலங்களிற்கொடுக்கும்நன்னீர்முதலாயுள்ள கருமங்களையாவும் வேதவிதிப்படிசெய்வதாற் கரையேற்றுத் தன்மையுடைய ஆண்குழந்தையை; (இனி உள் ளுறை) ஜீவாத்மா எத்தனையோகோடி றெஜின்மமெடுத்துழலும்போது “பூகமைந்தும், விலங்கிய

விகாரப்பாட்டின்வேறுபாடுற்றவீக்கம், கலங்குவது' என்பதற்கிணங்க அந்தவீக்கமாகிய பிறப்பின் மிகுதியற்று மறுபிறப்பில்லாமல் உய்யும்படிக்கான ஓர் உபாயத்தை; (திவ்விய அஷ்டாக்ஷரமந்திர அனுக்கிரகத்தை) உயிர்த்த - நூதனமாக எதிர்பாராது அடைந்த; மலடிக்குவமைகொண்டாள் - நெடுநாளாகக்காத்திருந்தும் பிரயத்னப்பட்டும்கிட்டாமல் இனிக்கடைப்பதரிதென்று மனங்கலங்கிச்சேர்வும்க்கமுமுற்றிருக்கும்ஒரு ஜீவாத்மாவுக்கு அப்போதுண்டாகும் பாவசத்தை நிகர்க்குமென்றுசொல்லலாம்; (அல்லது) உழந்து-அஞ்ஞானமிகுதியால் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணடைக்கப்பட்டு அதனால், தெளிவானநடையற்று நன்னெறிவிட்டுவிடிக் உழல்கின்றபோது; விழிபெற்றது - சன்மார்க்கமும் மோக்ஷஹேதுவுமான நன்னெறியை ஊட்டும் படிக்குள்ள ஓர் உபாயத்தையடைந்த; ஓர் உயிர்ப்பொறையும் ஒத்தாள்-ஒருஜீவாத்மா அல்லது ஒருசேதனனுக்குள்ளது போல் ஆயிற்று.

ஆகவே, இந்த இரண்டுசெய்யுள்களாலும் அனுமான் சீதாபிராட்டிக்குக் கணையாழியைக் காட்டினவுடன் அவள் மிகக்களிப்புற்றாளென்பது சாமான்யக்கருத்தாயினும் . விசேஷார்த்தமாகத் திருவஷ்டாசுரவுபதேச பூர்வமாகச் சேதனனுக் குண்டாகும் ஆத்மான்ந்தவைபவத்தைப் பூர்வா சாரியர்களாற் பலவிததிருஷ்டாந்தங்களுடன் விரித்தெழுதப்பெற்றதற்கிணங்க இவ்விடத்திலும் கூறப்பட்டது.

இனிப் பின்வரும் இரண்டுசெய்யுள்களால், திருமூலமந்திரத்தை உபதேசம்பெற்றபின் அந் தச்சேதனன் அதைக்கொண்டாடி யனுபவித்த விதத்தை விரித்துக்காட்டுகிறார்.

சந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்.-66.

வாங்கினண்முலைக்குவையில்வைத்தனள்சிரத்தால்
தாங்கினண்மலர்க்கண்மிசையொத்தினடடந்தோள்
வீங்கினண்மெலிந்தனள்குளிர்ந்தனள்வெதுப்போ
டேங்கினளாயிர்த்தனளிதின்னதெனலாமே.

இ - ள். வாங்கினள்—சேதனன் அஷ்டா
 ஷ்டாமந்திரத்தை “மூவீகா” என்று வான்மீகி
 பகவான் பிரயோகித்ததற்கிணங்க மனசில்வாங்
 கினன் என்றார் ; மனசில் நிலைபெறச்செய்தான்
 என்றபடி. முலைக்குவையில்வைத்தனள் - பகவத
 தபவ முக்கியசாதனமான சேஷத்வபாரதந்தர்ய
 ஸ்வரூப ஜீனத்தைப்பிறப்பிக்கும் த்வயம் என்
 னும் மந்திரத்துடன்சேர்த்து அந்தமந்திரத்தை
 அதுசந்தித்தான். சிரத்தால்தாங்கினள் - அந்தத்
 வயார்த்தத்துக்குள் உத்தரவாக்கியார்த்தத்தி
 னுன்றினான்; அதாவது சர்வசிலாக்கியமானதும்
 சாரமானதுமான மந்திரத்தை அது தனுடைய
 கௌரவமும், தன்னுடைய பாரதந்தர்யமும்
 தோற்ற அதை ப்ரதானமாகவும் மூலாதாரமாக
 வும் கொண்டாடினான் என்றபடி. மலர்க்கண்
 மிசையொத்தினள் - தன்னுடைய ஞானக்கண்
 கனால் அம்மந்திரத்தின் பெரும்பயனை அனுப
 வித்தான். தடந்தோள்வீங்கினள் - பெரியதோள்

களாகிய பகவத்பாகவதகைங்கரியசாதனங்களைப் பெருக்கினான். மெலிந்தனள் - பகவத்கைங்கரியத்தில் த்வரையுடையனாய் அது எப்பொழுதுகூட்டுமோவென்னும் ஏக்கத்தாற் சோர்வுற்றான். குளிர்ந்தனள் - இந்த மந்திராநுசந்தானமே சகலவிதகைங்கரியமுமாகி அவன் திருவடிசேவைகிடைப்பிக்கச்செய்வதென்ற நிச்சயத்தால் ஸந்தோஷத்தையடைந்தான். வெதுப்போடேய்கினள்—

“ஒருகணத்திரண்டுகண்டேனொளிமணியாழியான்ற [த் திருமுலைத்தடத்துவைத்தாள்வைத்தலுஞ்செல்வரின்பா விரகமென்பதனின்வந்தவெங்கொழுந்தீயினால்வெந்துருகியதுடனேயாறிவலித்ததுகுளிர்ப்புள்ளுற”

என்பதற்கிணங்க, ஈசனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் சத்கர்மங்களில் ஏதேனும் குறைவுபட்டு விடுமோவென்று மனக்கலக்கங்கொண்டு பரிதபித்தான். உயிர்த்தனள் - இன்னதென்றுதோன்றாது பெருமூச்செறிந்தான். இது இன்னதென

காமே - இப்படியாகச் சேதனனும் செய்யப்பட்ட
பலசெய்கையை இன்னின்ன எண்ணங்கொண்டு
இன்னகாரணத்தோடு இன்னின்னசெய்கைகள்
செய்துகொண்டாடினான் என்று சொல்லுவது
எளிதாமோ என்பதாம்.

சுந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்-67.

மோக்குமுலைவைத்துறமுயங்குமொளிரன்னைர்
நீக்கிரிறைகண்ணிணை ததும்பெருநீளா
நோக்குநுவலக்கருதுமொன்று நுவல்கில்லாள்
மேக்குநீமிர்விம்மலள்விழுங்கலுறுகின்றாள்.

இ - ள். மோக்கும்—சேதனன் திருமந்தி
ரத்தை அதுசந்தானம்செய்துகொண்டே அத
னார்த்தத்தை யனுபவிப்பான். முலைவைத்துற
முயங்கும் - அதை த்வயத்தோடு நன்றாகப்
பொருந்தும்படி சேர்ப்பான், அதாவது அத்
வைதபாவமின்றி விசிஷ்டாத்வைதசித்தாந்தபா
ஸாக அர்த்தத்தை நயிப்பிப்பென்றபடி, கண்

ணி ணை த து ம் பவொளிர்நிறைநன்னீர்நீக்கி -
 “உயர்மழைக்கண்ணீராலாயிரங்கலசமாட்டி,
 யேங்கினளிநுந்ததல்லாலியம்பலள்” என்ற படி
 தனக்குண்டான ஆஹ்லாதத்தால் அக்ஞானம்மே
 விட்டுத் தன்னாற் சரியானகைங்கரியம்செய்து ஆத
 ரிக்கமுடியுமோவென்று ஏக்கங்கொண்ட மனோ
 சாஞ்சல்யத்தைநீக்கி; நெடுநீளநோக்கும் - திரு
 அஷ்டாக்ஷரத்தின் ஆழ்ந்துகிடக்கும் அர்த்த
 விசேஷங்களையெல்லாம் நெடுந்தூரம் ஆராய்
 வன். துவலக்கருதும் - அதன்பெருமையைக்
 கண்டு பூரித்துப் பலமாக ஸ்தோத்திரம்செய்ய
 ஆசையை உடயவனாவான். ஒன்றும் துவல்
 கில்லாள் - அடங்காத ஆனந்தத்தைப் பெற்ற
 படியால் யாதொன்றும் வாய்திறந்து சொல்ல
 முடியாது திகைத்துநிற்பான். மேக்குநிமிர்
 விம்மலள் - ஜானாநந்தத்தாலுண்டான ஆத்ம
 புஷ்டியுடையனாய், விழுங்கலுறுகின்றாள் - அக்கா
 ரக்கனியான எம்பெருமானை விழுங்குவதுபோல
 அவகாஹிக்கத்தொடங்கினான் என்பதாம்.

மேலேகண்டவிதமாகத் திருமந்திரத்தை அனுபவித்ததன்மேல், மின்வாரும் இரண்டுசெய்யுள் களால் இந்தச் சேதனனுக்குண்டான தேஜஸ்ஸையும் அவன் பெற்ற பேருதனியையும் உணர்த்துகிறார்.

சந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்-68.

நீண்டவிழிநேரிழைதன்மின்னினிறமெல்லாம்
பூண்டதொளிர் பொன்னினையபொம்மனிதமெய்யே
ஆண்டகைதன்மோ திரமதித்தபொருளெல்லாம்
நீண்டளவில்வேதிகைசெய்தெய்வமணிகொல்லோ.

இ - ள். நீண்டவிழிநேரிழைதன் - திருமந்திரத்த ஜ்ஞானதைர்க்கியத்தையடைந்த சேதனனுக்கு. மின்னினிறமெல்லாம் - அப்பியாசதசையில் மின்போற்றோன்றிமறைந்துவந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞானமெல்லாம்; மெய்யே - பாவநாப்பிரகர்ஷத்தாலே பிரத்தியக்ஷஸமானாகாரமாய்; ஒளிர் பொன்னினைய பொம்மனிதம் பூண்டது - தந்த

காஞ்சனம்போல் இடையீடின்றிளிளங்குந்து ;
 அதாவது; சேதனனுடைய மனநிலை நிஷ்களங்க
 மாயிற்று; (ஏனெனில்) ஆண்டகைதன்மோதிரம் -
 திருஅஷ்டாக்ஷரமந்திரமானது. அடுத்தபொரு
 ளெல்லாம் - உபதேசம் பெற்ற எந்த ஜிவனையும்.
 தீண்டளவில்வேதிகைசெய் - சி ர வ ண மாத்
 திரத்தாலே ஸ்வரூபப்ரகாசத்தை யுண்டாக்கு
 தலால். தெய்வமணிகொல்லோ - ஸ்பர்சனவேதி
 யென்னுந் தெய்வத்தன்மைபொருந்தியமணிவிசே
 ஷமோ? அல்லது ஞானானந்தசொருபந்தானை?
 மூலத்தில் ஐக்கியந்தானை என்று வியக்கத்தக்க
 தாயுள்ளது என்பதாம்.

சந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்-69.

இருந்துபசியாவிடருழந்தவர்களெய்தும்
 அருந்துமமுதாகியதறத்தவரையண்மும்
 வீருந்துமெனலாகியதுவீயுமுயிர்மீளும்
 மருந்துமெனலாகியதுவாழிமணியாழி.

இ - ள். வாழி - பெருமைபொருந்திய நித்
 தியமானவாழ்வை அளிக்கத்தகுந்த; மணியாழி -
 திரு மூலமந்திரமானது ; பசியால் - இர்திரியங்
 களின் ஈடுபாட்டால்; இருந்திடருழந்தவர்கள் -
 மெய்நெறிசெல்லா துய்நெறியறிவின்றித் துக்
 கத்திலாழ்ந்து கஷ்டப்படுகிற ஒரு ஆத்மா
 வுக்கு; எய்தும் அருந்துமமுதாகியது - காலவி
 சேஷத்தில் இர்திரியானுபோகங்களினின்றும்வி
 லகி உய்யுமநெறியடைவதற்கேற்பட்டதொரு ஒப்
 பற்ற உபாயம் கிடைத்தாற்போலாயிற்று; அறத்
 தவரையண்மும்-சன்மார்க்க மமைந்தவர்களைத்தே
 டிச்சேரும். விருந்துமெனலாகியது-விருந்துபோ
 லவே சந்தோஷஹேதுவுமாயிற்று; வி யு மு யி ர்
 மீளும்மருந்துமெனலாகியது - “ இறுதியினுயிர்
 தந்தீயு,மருந்தொத்தகணையதெந்தாய்” “எம்பிரானு
 மஞ்சொல்வி, உருக்கின னுணர்வைத்தந்தா னுயிர்”
 என்பதற்கிணங்க, யாதொரு பயனுற்றுத் திரு
 வடிகளைச்சேராது வியர்த்தமாகப்போகும்நிலையில்

நின்ற ஒரு ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஒரு அமிர்தசஞ்சீவிபோலும் ஆயிற்று என்பதாம்.

இவ்விருசெய்யுள்களாலும் திருமந்திரத்தின் ஸ்வபாவத்தையும், அதன்பெருமையையும், அதனால், சேதனனுக்குண்டான மேன்மையையும் சொல்லி, இனி அடுத்தவரும்செய்யுளால் அந்தச் சேதனன் கிருதக்ருதையுடன் ஆசாரியனை ஸ்தோத்திரம்செய்ய ஆரம்பித்ததைச் சொல்லுகிறார்.

சந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்-70.

இத்தகையளாகியிரேமுறவிளங்கும்
முத்தநகையாள்விழியினாவிமுலைமுன்றில்
தத்தியுகமென்குலைதள்ளவுயிர்தந்தாய்
உத்தமவெனாவினையவாசகமுரைத்தாள்.

இ - ள். இத்தகையளாகி - மேற்சொன்ன படிக்குள்ள வைபவங்களைப்பெற்று; உயிரேமுற விளங்கும் முத்தநகையாள் - அத்தியானந்தத்தை

யடைந்தசேதனன்; விழியினாவி - திருமந்
 திரத்தின் அர்த்தஜ்ஞானசாரம்; முலைமுன்றில்
 தத்தியுக - த்வயார்த்தத்தில் ததும்பிவழிய அனு
 சந்தித்து; மென்குதலைதள்ள - மிருதுபாஷியாய்
 ஸ்தோத்திர பூர்வமாக ஆசாரியனைப்பார்த்து
 உயிர்தந்தாய் - உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்டு உபதே
 சம்செய்து அனுக்கரகித்த எம்பெருமானே! உத்
 தம-பாமபுருஷனே! என-என்றழைத்து ஸ்தோத்
 திரத்துக்கு ஆரம்பித்து; இனையவாசகமுரைத்
 தாள் - பின்வருமாறு சேதனன்சொல்லலுற்றான்
 என்பதாம்.

இச்செய்யுளுக்குப் பிராட்டி கணையாழி
 யைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தபாஷ்பத்துடன்
 தன்னை உயிர்வைத்துக்கொள்ளும்படிக்கான
 ஹேதுவைச்செய்து மணியாழியைக்கொடுத்து
 உதவின அனுமனைப்பார்த்துத் தன்னுடைய நன்
 றியறிதலை வெளிப்படுத்தினாள் என்பது சாமான்
 னியக்கருத்தாயினும், வேதாந்தபரமாகத்திருமூல

மந்திர உபதேசாந்தரம் ஞானப்பிரகாசமுள்ள
சேதனன், ஆத்மானந்தப்பெருக்குடன் கிருமந்
திரசாரத்தை த்வயார்த்தத்திலூன்றி அறுசந்
தித்து, உபதேசத்தால் தன்னை உஜ்ஜீவிக்கச்
செய்த பரமாதாரியனுக்குத் தன் கிருதக்ருதையை
வெளிப்படுத்துகிறான் ஏன் இங்கருத்துத்
தோன்றுமாறுகாண்க.

இனிவரும் இரண்டுசெய்யுள்களால் உத்தம
மான தத்துவத்தையும், வேதாந்தக்குறிப்பையும்
மங்களாசாசனமகமையையும், விசேஷமாக எடுத்
துச்சொல்லுகிறார்.

சுந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய்-71.

மும்மையாமுலகந்தந்தமுதல்வற்குமுதல்வன் றூதாய்ச்
செம்மையாலுயிர்த்தந்தாய்க்குச்செயலென்னாலெளியதுண்
அம்மையாயத்தனுவப்பனையருளின்வாழ்வே [டே
இம்மையேமறுமைதானுநல்கினையசையொடென்றான்.

மும்மையாமுலகந்தந்த - பதினாற்குலகத்
தையும், கிருதகம், அகிருதகம், கிருதாகிருதகம்

என்று மூன்றுவகையாகப்பிரித்தபடி எல்லா உலகங்களையும் சிருஷ்டித்த; முதல்வற்கு—சிருஷ்டியால் முதல்வனாகிய பிரமனுக்கு; முதல்வன்—“முதலாவார்மூவரேயம்மூவருள்ளும், முதலாவான்மூரிநீர்வண்ணன்” என்னும் பூதனை சாக்ஷாத் பரமாத்மனாதாய்—அக்ஞாநமடைந்தசேதலவிக்கச் செய்யவேண்டியதற்காகப் சிருபைபெற்ற ஒரு ஆசாரியயால்—நேரானவழியான சரணமுறைப்படி; உயிர்தந்தாய் ஈடேற்றி உய்யச்செய்த பரமஉபாபாய சிருபாளுவுமாகியவுனக்கு; செயல் என்னாலெளியுண்டே - நீசெய்த பேருதவிக்கு நான்செய்யக் கடவகைம்மாறு யாதொன்றுமில்லையே, அகாவது ஞானஉதயமானபின்பு ‘நான்’ ‘எனது’ என்பது இல்லையாதலின் தன்னுடையபாரதந்திரியநுலங்க இவ்வாறு சேதனன்சொல்லுற்றான் என்பதாம் . அம்மையாய்—பிரியபரையாகிய

மாதாவைப்போலும் ; அத்தனையு—ஹிதபரனாகிய
 பிதாவைப்போலும் அநுக்கிரகஞ்செய்த; அப்ப
 னே—பகவத்ஸ்வரூபனான ஆசார்யமூர்த்தியே.
 அருளின்வாழ்வே - கிருபைக்கிருப்பிடமாயுள்ள
 வனே ! இம்மையேமறுமைதானும் இசையொடு
 நல்கினே— த்வயானுவததைக்கொடுத்தருளினாய்,
 அதன்மூலம் புகழையும் புண்ணியத்தையும்
 கட்டிக்கொண்டாய்; என்றாள்—என்று சேதனன்
 ஸ்தோத்திரம் செய்தான். (தவிரவும்)

சந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுபடலம் செய். 72.

பாழியபிணத்தோள்வீரதுணையிலேன்பரிவுதீர்த்த
 வாழியர்வள்ளலேயான்மறுவிலாமனத்தேனென்னின்
 ஊழியோர்பகலாயோ தம்யாண்டெலாமுலகமேழ
 மேழும்வீவுற்றனான் றமின்றெனவிருத்தியென்றாள்.

பாழியபிணத்தோள்வீர-“மாணியாம்வேடந்
 தாங்கிமலரயற்கறிவுமாண்டோர், ஆணியாயுலகுக்
 கெல்லாமறம்பொருணிரப்புமண்ணல்” என்றபடி

பகவத்பாகவதகைங்கர்யசாதனமான பாருபல
 முடையவனே! துணையிலென்பரிவுதீர்த்த—பா
 தொரு ஆதாரமுமின்றிக் கடைக்கீதையம்வழியற்
 றுக் கலங்க்கிடங்க அடிபேனுடைய சாக்கத
 தையும் அஜ்ஞானத்தையும் நிவிர்த்திதத. வாழி
 யர்வள்ளிலை— நித்தியமங்களமான பாழ்வை அன்
 புடனும் ஆகாவுடனும் அளித்த உபாரகுண முடை
 யவனே! பாண்டுவிலாமனத்தீதென்னின் —
 அக்ஞானந்தகாரத்துள்முழ்கி அத்மநாசமடையா
 நின்றநானே ஓ ன்னுடையளந்தர்சனதகால் ஸவ
 ரூப யாதாத்மயஜ்ஞானத்தையடைந் துற்றித்தீதே
 னாகையால். ஊழியோர் பகலாயோ துர்யாண் டெ
 லாமுலகமேழமேழும்வீவுறறநூன்று பின்றென
 விருத்தியென்றாள்—நீ பலலாண்டுபல்லாண்டாய்
 நீழ்காலம நிலைபெற்று என்போன்ற இன்னும்
 அநேக சேதனர்களையும் உயிர்ப்பிடுக்கக்கடவை
 என்று சொல்லிச்சேதனன் அகிகினயத்துடன்
 மங்களாசாசனம்செய்தான் என்றபடி .